

Arrest

nr. 213 379 van 3 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. LYDAKIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 december 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster werd gehoord op 26 maart 2018.

1.3. Op 24 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aan verzoekster aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Oujda, Marokko, op 11 oktober 1996. U heeft de Marokkaanse nationaliteit, bent van Arabische origine en u bent soennitisch moslima.

Sinds uw geboorte tot uw vertrek naar België verbleef u in Oujda bij uw familie. U komt uit een gezin met vier kinderen. Uw twee broers, M.Am.(...) en Mu.(...), en uw zus D.(...) verblijven bij uw beide ouders in uw ouderlijk huis te Oujda. Uw oudste broer M.Am.(...) zit in zijn tweede of derde jaar aan de Universiteit van Oujda. De andere twee zijn nog studenten in de secundaire school. In 2014 behaalde u uw diploma ‘agent de restauration’, in 2015 behaalde u uw diploma van ‘boulangier/pâtisier’. U volgde les aan het ‘Institut spécialisé de l’hôtellerie et de la restauration Omar Ben Omar’ te Oujda. Deze opleidingen volgde u na de secundaire school, die u niet afmaakte.

U groeide op in een streng klimaat. U kon niet alleen naar buiten, ze brachten u heen en terug van school, uw vader en oudste broer waren gewelddadig naar u toe. U leefde als het ware in een huis waar er regels waren zoals in een gevangenis. In 2014 stelde uw vader een eerste huwelijkskandidaat aan u voor. U weigerde met hem te trouwen omdat u zich te jong vond. Als reactie hierop werd u geslagen door uw vader en oudste broer en belandde u door een hysterische aanval in het ziekenhuis. Uw vader besloot u toen niet uit handen te geven omdat hij niet meer overeen kwam met deze huwelijkskandidaat. Op 29 juli 2015 bent u gehuwd in Oujda met A.M.(...) (geboren op 24 april 1976 te Oujda, Marokkaanse nationaliteit). Zijn zus had u en uw moeder in de hamam gezien, waar ze uw moeder aansprak over een huwelijk tussen u en Mohammed. Zonder uw mening te vragen, beslisten uw vader en moeder dat u met hem zou trouwen. Hij verbleef reeds lange tijd in België. Toevallig hadden uw ouders voor u en uw zus een toeristisch visum aangevraagd om naar Frankrijk te gaan. U kon met dit visum samen met uw echtgenoot naar België komen op 21 augustus 2015.

Eénmaal in België liep uw huwelijk niet van een leien dakje. Naar aanleiding van huiselijk en psychisch geweld legt u politionele en psychologische verslagen neer. Op 15 september 2017 zijn uw ouders op uw aanvraag en naar aanleiding van uw relationele problemen naar België gekomen. Zij probeerden u ervan te overtuigen terug te keren naar Marokko. Ook al bleef uw vader dreigen dat u terug diende mee te gaan naar Marokko, weigerde u. Met de hulp van uw buren en in het bijzijn van uw ouders werd er naar hulp gezocht. U werd uiteindelijk opgevangen in een vluchthuis te Luik, waar u tot voor kort verbleef. Na twee maanden keerden uw vader en moeder terug naar Marokko.

Noch u, noch uw familie zijn betrokken bij een politieke partij in Marokko. Jullie kenden evenmin problemen met de Marokkaanse autoriteiten. Hetzelfde geldt voor uw echtgenoot en zijn familie.

U diende op 21 december 2017 een verzoek tot internationale bescherming in België in. U geeft aan niet naar Marokko terug te kunnen omdat u vreest dat uw vader en uw broer u onmenselijk zullen behandelen. In hun hoofde is een gescheiden vrouw geen goede vrouw, zo stelt u. Ook stipt u aan dat u in Marokko de familie van uw echtgenoot vreest.

Op 3 november 2017 diende u een procedure tot medische regularisatie 9 ter in. Deze werd op 22 januari 2018 ontvankelijk verklaard. U wacht tot op heden het resultaat hiervan af.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: origineel paspoort, originele identiteitskaart, schooldiploma's, huwelijksakte, aanstelling advocaat ivm scheidingsprocedure en indienen van procedure medische regularisatie, ontvankelijkheidsbeslissing medische regularisatie, medisch rapport Marokko, procesverbaal politie 25 september 2017, verblijf in vluchthuis en psychologisch verslag CVFE (Collectif contre les violences familiales et l'exclusion), attest Solidarité Liègoise asbl, medisch verslag Citadelle Chateau Rouge Sainte Rosalie, ontvangstbewijs psychologische begeleiding, attest Tabane asbl, onthaal Franse les, documenten over de algemene situatie Marokko ten aanzien van huiselijk geweld en gedwongen huwelijk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u om een tolk en een protection officer van het vrouwelijke geslacht verzocht (Vragenlijst CGVS punt 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u een tolk en protection officer van het vrouwelijke geslacht toegewezen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw verzoek tot internationale bescherming wordt beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit beschikt, met name Marokko.

U geeft aan dat u niet kan terugkeren naar Marokko daar u vreest onmenselijk behandeld te zullen worden door uw vader en uw oudste broer M.Am.(...). U schetst dat u opgroeide in een streng klimaat, waarbij uw vader en uw oudste broer de waarden van de cultuur lieten gelden. Zo geeft u aan dat u als vrouw altijd werd opgesloten, dat u overal naartoe werd gebracht en opgehaald, u nooit alleen buiten mocht, dat u als vrouw binnen diende te blijven, dat veel zaken binnenshuis verboden waren, dat u leefde in een gevangenis, dat u geen inspraak had in het kiezen van uw huwelijkspartner... . Als de regels thuis niet gevolgd werden, werd dit afgestraft met fysiek geweld (CGVS p.3-13). U heeft dit beeld, op basis van uw eigen verklaringen en de vaststellingen die het CGVS maakt, niet aannemelijk kunnen maken.

Immers, u geeft aan dat u twee opleidingen heeft gevolgd na de secundaire school. Zo behaalde u in 2014 uw diploma aan de hotelschool, en in 2015 uw diploma van bakker/patissier (CGVS p.5). U geeft aan dat u deze opleidingen diende te volgen, niet om op basis hiervan te kunnen gaan werken, maar opdat u zich zou kunnen voorbereiden op 'het functioneren in uw woning' (CGVS p.5). Het CGVS vindt deze vaststelling, dat u na het secundair onderwijs de kans kreeg om verdere opleidingen te volgen, niet verenigbaar met uw bewering op dermate wijze onderdrukt te zijn geweest. Het feit dat u na het behalen van uw eerste opleiding, ook nog een tweede opleiding kon volgen, strookt niet met het beeld dat u schetst dat u binnen diende te blijven en op dermate wijze, als vrouw, onderdrukt werd. Het feit dat u zich buitenshuis mocht begeven is een blijk van vrijheid die aan u werd gegeven. Uw uitleg dat deze opleidingen tot doel hadden u voor te bereiden op uw eigen huishouden houdt geen steek. Beide opleidingen houden immers een welbepaalde specialisatie in die bijdraagt tot uw verdere ontwikkeling. Het gaat hier dus niet louter en alleen om uzelf, aldus uw verklaringen, voor te bereiden op uw eigen huishouden. Het feit dat u na de secundaire school de kans kreeg om deze twee inhoudelijk zeer specifieke opleidingen te volgen, relativeert in sterke mate de door u beweerde onderdrukking.

Daarnaast werd u gevraagd of u ooit pogingen heeft ondernomen om aan de door u beweerde preciaire thuissituatie te ontsnappen. U geeft aan dat u dit nooit heeft gedaan omdat u niet wist waar naar toe, dat u niets kent omdat u altijd met hen buiten ging (CGVS p.10). Daar u aangeeft dat u niet wist waar naar toe, werd u gevraagd of u ooit naar een oplossing heeft gezocht met betrekking tot uw situatie (CGVS p.10). U geeft aan dat er geen organisaties zijn, en u verwijst naar het feit dat er geen regering is die bescherming biedt (CGVS p.10). U geeft aan nooit naar de politie te zijn gestapt en u verwijst zonder meer naar het feit dat Marokko een Islamitisch land is en er geen rechten zijn (CGVS p.10). Het CGVS merkt op dat u legio mogelijkheden had om te ontsnappen aan uw situatie; u studeerde buitenshuis, er deden zich momenten voor dat uw vader u niet kon ophalen aan de school doordat hij te laat was door zijn werk en ook uw oudste broer studeerde nog (CGVS p.5). Gezien deze door u geschilderde gang van zaken kan er toch van uitgegaan worden dat er zich, moest u dit hebben gewild, gelegenheden hebben voorgedaan waarbij u aan het gezag van uw vader en broer zou hebben kunnen ontsnappen. Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat u nooit pogingen heeft ondernomen om aan uw preciaire thuissituatie te ontkomen. U geeft aan dat u achtervolgd zou worden en vermoord als u weg zou lopen

(CGVS p.10). U gevraagd dit toe te lichten, geeft u een onsamenhangend antwoord en geeft u wederom aan dat u niet weet waar naar toe (CGVS p.10). Er kan van u verwacht worden, indien u thuis op dermate wijze problemen ondervond, dat u dan ook naar een effectieve oplossing gezocht zou hebben om aan de door u beweerde druk te ontkomen, dit blijkt echter nergens uit uw verklaringen. Ook blijkt op basis van uw verklaringen dat u naar België kwam om uw echtgenoot te volgen en deze vaststelling doet vragen rijzen over uw beweringen aangaande uw precaire situatie daar u Marokko verliet op basis van uw huwelijk en niet omwille van de door u beweerde problemen die u ervaarde met uw familie. Bovendien geeft u aan dat uw ouders in juli 2015 (voordat er sprake was van uw echtgenoot) een toeristisch visum aanvroegen om samen met u en uw zus op vakantie naar Frankrijk te gaan (CGVS p. 3, 6). Ook deze vaststelling strookt niet met het door u beweerde beeld van onderdrukking. Het feit dat ze met u wilden reizen, blijkt dat ze over een open blik beschikten. Uw verklaring dat ze niet wilden dat hun dochters alleen bleven (CGVS p.6), doet hieraan geen afbreuk.

Wat bovendien bezwaarlijk is voor de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ten overstaan van uw familie, is het feit dat u in het proces-verbaal (dd. 25 september 2017) dat u neerlegt naar aanleiding van de problemen die u kende met uw echtgenoot, de problemen in uw thuissituatie in Marokko niet ter sprake bracht. U spreekt zich zelfs over het tegendeel uit en zegt letterlijk "We leefden allemaal samen zonder problemen." U hiermee geconfronteerd, zegt u "Ik had toen schrik, ik durfde het niet te vertellen, ik was nog in choque" (CGVS p.12). Daar u aangeeft dat u sinds uw kindertijd reeds dermate ernstige problemen ervaarde met uw familie, vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u aangeeft dat u 'zonder problemen' leefde in Marokko. Uw verklaring dat u het niet durfde te vertellen wordt door het CGVS niet geloofwaardig bevonden. U bevond zich immers op dat moment bij de politie, in een veilige omgeving bij een instantie tot dewelke u zich richtte om bescherming te vragen.

Ook het feit dat u beroep deed op uw ouders toen u zich in België in moeilijkheden bevond, vindt het CGVS weinig verenigbaar met het beeld dat u over hen schetst. U geeft aan dat u hen opbelde om u te beschermen en u uit uw deplorabele situatie te halen. U gaf hen duidelijk te kennen niet meer met uw echtgenoot te kunnen samenleven (CGVS p.10). Dat u zich net tot die personen zou richten van wie u beweert dat ze verantwoordelijk zijn voor uw problemen is niet geloofwaardig en komt niet overeen met het beeld dat u schetst van uw ouders. U geeft daarenboven aan dat uw vader en moeder de gehele tijd betrokken waren in het zoeken naar een oplossing (CGVS p.10-12). Zo konden uw burens hen ervan overtuigen mee naar oplossingen te zoeken om te ontkomen aan de grillen van uw echtgenoot. Uw vader en moeder gingen mee naar verschillende afspraken, alsook tot en met de afspraak in het vluchthuis (CGVS p.11). De houding van uw ouders toont betrokkenheid in uw probleem en een bijdrage tot het zoeken en vinden van een oplossing hier in België. U stelt weliswaar dat uw vader bleef dreigen, doch dit gegeven kan gezien het geheel van bovenstaande observaties niet overtuigen (CGVS p.10-12). Daarnaast zegt u dat ze zonder problemen na twee maanden teruggekeerd waren (CGVS p.12). Indien u spreekt over 'onder dwang u mee te nemen', en de 'onderdrukking' voor uw vader, strookt het niet dat ze u in België achterlaten. Wanneer uw vader u effectief zou dwingen om mee terug te keren naar Marokko, zou hij dat niet zomaar laten gebeuren.

Daarnaast geeft u aan dat u vermoedt dat u slecht en onmenselijk behandeld zal worden bij een terugkeer, maar ook dat heeft u wederom niet aannemelijk gemaakt. U geeft aan dat u als gescheiden vrouw slecht behandeld zal worden. Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat uw vader zelf de mogelijkheid voorstelde om te scheiden, "Kom we gaan terug naar Marokko, en daar gaat ge uw scheiding aanvragen." (CGVS p.11). Het is weinig aannemelijk, indien uw vader dermate problemen zou hebben met uw status van gescheiden vrouw, dat hij zelf het voorstel doet om te scheiden van uw echtgenoot. U gevraagd op wat u zich baseert om te stellen dat uw vader en broer u zullen mishandelen of vermoorden bij terugkeer, verwijst u zonder meer naar het feit dat de bevolking niet houdt van gescheiden vrouwen en voegt u eraan toe dat uw familie vasthoudt aan de waarden en normen (CGVS p.13). Evenwel heeft u gezien bovenstaande argumentatie niet kunnen overtuigen in de strikte beleving van de waarden en normen binnen uw familie.

Aanvullend dient vermeld te worden dat u bij het onderhoud bij Dienst Vreemdelingenzaken ook een vrees uitte ten opzichte van de familie van uw echtgenoot. U vermeldt deze vrees op het CGVS pas nadat u tot driemaal toe gevraagd werd of er nog redenen zijn om dewelke u niet kan terugkeren naar Marokko (CGVS p.9). Omwille hiervan wordt deze vrees in eerste instantie al gerelativeerd. U de mogelijkheid gegeven deze verder toe te lichten, slaagt u er niet in hierin te overtuigen (CGVS p.12). U stelt zonder meer dat de zussen van uw echtgenoot u hier in uw woning reeds zouden hebben bedreigd en u geeft aan dat de familie in Marokko moeilijke mensen zijn, dat ze met veel zijn. U wederom gevraagd wat u vreest, zegt u dat ze u kunnen vermoorden of u iets kunnen aandoen omdat u naar

buiten bent gekomen met uw relationele problemen (CGVS p. 9, 12). Dit zijn echter slechts hypotheses die u, wat u persoonlijk betreft, op geen enkele manier kunt staven.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde motieven voor uw verzoek tot internationale bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt en worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Volledigheidshalve dienen de documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming aangestipt te worden. Deze kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw originele paspoort, uw identiteitskaart en uw studiedocumenten hebben betrekking op uw identiteit, herkomst en opleiding en worden door het CGVS niet in vraag gesteld. De kopie van uw huwelijksakte, het politionele verslag naar aanleiding van uw relationele problemen en de aanstelling van een pro deo advocaat in kader van uw echtscheidingsprocedure worden door het CGVS evenmin betwist. Desalniettemin tonen ze uw vrees met betrekking tot een eventuele terugkeer naar Marokko niet aan. De medische en psychologische attesten die u neerlegt hoeven door het CGVS niet betwist te worden. Evenwel wordt hiervoor verwezen naar de procedure tot medische regularisatie 9 ter die u reeds indiende en die in een eerste fase reeds ontvankelijk werd verklaard. Tot slot legt uw advocaat nog documenten neer met betrekking tot de algemene situatie van gedwongen huwelijk en huiselijk geweld in Marokko. U heeft, gezien bovenstaande argumentatie, niet kunnen overtuigen in de door u beweerde precaire thuissituatie. Deze neergelegde documenten buigen de appreciatie van het CGVS dan ook niet om.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster houdt voor dat de *protection officer* bij het CGVS bleef stilstaan bij vooroordelen en niet overging tot een objectieve analyse van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster betoogt als volgt:

“het beste bewijs ervan is dat in het kader van de lezing van het administratief dossier, de Verbindingsofficier aangeeft dat betrokkene tijdens haar verhoor voortdurend huilt, aangevend dat haar tranen niet oprecht zijn...”

Dit type aantekening lijkt minstens vreemd en laat toe een zekere partijdigheid, zie een subjectieve analyse in hoofde van de beschermingsofficier te overwegen.

Dit gevoel van subjectieve analyse wordt verstrekt door het feit dat het CGVS in haar omstreden beslissing geen rekening lijkt te hebben gehouden met het PV van de politie, in september 2017 opgesteld ingevolge de scheiding van betrokkene van haar echtgenoot, Meneer A.(...).

In de omstreden beslissing onderzocht en antwoordde het CGVS tegelijkertijd op geen enkel ogenblik de stukken, neergelegd door verzoekster en haar raadsman betreffende de situatie van de vrouwen in Marokko inzake gedwongen huwelijken, hun rechten en het gedrag van de Marokkaanse autoriteiten jegens hen, maar eveneens een attest van het CVFE dat psychische stoornissen, door betrokkene ondergaan in de geweldplegingen ondergaan binnen haar gezin met haar echtgenoot, bevestigt.”

Verzoekster benadrukt tevens dat er geen enkele contradictie werd aangehaald in haar verklaringen die de geloofwaardigheid van haar relaas in vraag zou kunnen stellen. Zij meent dat het CGVS zich baseert op indrukken en veronderstellingen.

Verzoekster werpt voorts op dat het CGVS een gebrekkig onderzoek voerde naar haar gezinsleven daar haar geen enkele vragen gesteld werd betreffende de wijze waarop zij in de gezinswoning leefde noch inzake de precieze aard van haar relatie met haar ouders en broers en zussen, noch hoe zij haar situatie beleefde en ervaarde in het gezin.

Verzoekster vervolgt dat haar slechts 4 vragen inzake haar schoolse loopbaan gesteld werden. Zij benadrukt dat zij geen goede leerling was en dat de opleiding die zijn genoot, een opleiding betrof waar zij leerde koken en dienen als een echte huisvrouw, toegewijd aan haar gezin en vervolgens aan haar toekomstige echtgenoot. Zij acht het foutief van het CGVS om het niveau van onderricht op te werpen als weigeringsgrond.

Verzoekster herhaalt dat zij het voorwerp is geweest van een eerste poging tot gedwongen huwelijk vanwege haar ouders, die mislukte wegens haar gezondheidstoestand. Zij wijst erop ter ondersteuning hiervan een medisch attest te hebben bijgebracht. Tevens herinnert zij eraan dat zij gedwongen werd te huwen met A., 20 jaar ouder terwijl zij nauwelijks 19 jaar was.

Verzoekster voert aan dat geen enkel onderzoek gevoerd werd door het CGVS betreffende de situatie van de vrouwen binnen de Marokkaanse samenleving en het gedrag van de Marokkaanse autoriteiten binnen het kader van gedwongen huwelijken. Zij betoogt *“Vanaf het ogenblik dat verzoekster in het kader van haar verhoor een gebrek aan bescherming van haar nationale autoriteiten aanhaalde wegens de aard van de feiten en haar situatie als vrouw in de Marokkaanse samenleving, behoorde het het CGVS toe deze elementen te onderzoeken.”* en verwijst naar arrest nr. 124 541 van 22 mei 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster benadrukt voorts dat zij gedurende twee jaar de hel doormaakte met haar echtgenoot, dat zij mentaal uitgeput was, in shock was en zij geen andere mogelijkheden zag dan haar ouders te contacteren, en meer bepaald haar moeder met wie zij altijd een goede band onderhield. Zij stelt dat de Raad rekening moet houden met haar psychische toestand en met het feit dat zij zich aanbood om klacht neer te leggen tegen haar man en niet tegen haar familie.

Verzoekster argumenteert voorts niet in te zien hoe het feit dat zij zo lang wachtte om asiel aan te vragen terwijl zij reeds sinds twee jaar in België is, een schaduw werpt op haar verzoek om internationale bescherming.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster drie maal moest gevraagd worden naar haar vrees jegens haar schoonfamilie, repliceert verzoekster dat men bij lezing van p. 9 van het gehoorverslag kan vaststellen dat zij spontaan over haar schoonfamilie begon te praten.

In wat zich voordoet als een tweede middel, voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen, en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar wat zij hoger heeft aangehaald en acht dat zij het risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling wegens haar situatie (gedwongen huwelijk en gescheiden vrouw) binnen de Marokkaanse samenleving, zowel vanwege haar familie als vanwege de familie van haar echtgenoot. Zij acht eveneens dat zij niet van een efficiënte bescherming vanwege haar nationale autoriteiten zal kunnen genieten. Verzoekster stelt hiertoe een aantal documenten te hebben voorgelegd, die getuigen van de situatie van de vrouwen in Marokko in het kader van gedwongen huwelijken en het gebrek van efficiënte bescherming vanwege de Marokkaanse autoriteiten.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Aan het verzoekschrift worden geen stavingsstukken gevoegd.

2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met:

- (1) Attestation de prise en charge – dispositif Solidarité Liégeoise d.d. 19 maart 2018
- (2) Attestation de prise en charge – dispositif Tabane d.d. 8 november 2018
- (3) Verzoeksters scheidingsakte d.d. 30 januari 2018 + vertaling

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd omdat (i) zij haar beweerd vrees voor een onmenselijke behandeling door haar vader en haar oudste broer bij een eventuele terugkeer naar Marokko niet aannemelijk heeft gemaakt, gezien het

door haar geschetste beeld van een streng gezin waarbinnen zij opgroeide (verzoekster beweerde dat zij als vrouw altijd werd opgesloten, dat zij overal naartoe werd gebracht en opgehaald, dat zij nooit alleen buiten mocht, dat zij als vrouw binnen diende te blijven, dat veel zaken binnenshuis verboden waren, dat zij in een gevangenis leefde, dat zij geen inspraak had in het kiezen van haar huwelijkspartner, ...) niet kan overtuigen nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat (a) zij de kans kreeg om buitenshuis te studeren en niet één maar twee opleidingen te volgen, (b) zij nooit pogingen heeft ondernomen om aan haar precare thuissituatie in Marokko te ontkomen, (c) zij een beroep deed op haar ouders toen zij in België moeilijkheden ondervond met haar echtgenoot, en (d) nu uit het proces-verbaal (d.d. 25 september 2017) blijkt dat verzoekster de problemen in haar thuissituatie in Marokko niet ter sprake bracht en integendeel aangaf dat zij en haar gezinsleden allemaal probleemloos samenleefden; en omdat (ii) zij haar beweerde vrees voor haar schoonfamilie in Marokko evenmin aannemelijk heeft gemaakt, gezien (a) verzoekster deze eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaalde vrees niet spontaan vermeldde tijdens haar onderhoud op het Commissariaat-generaal, maar pas nadat zij tot driemaal toe werd gevraagd of er nog redenen zijn waarom zij niet kan terugkeren naar Marokko, en (b) verzoekster dienaangaande blijft steken in louter hypothetische verklaringen, die geenszins worden ondersteund door concrete elementen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 april 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, toont zij haar beweerde vrees voor een onmenselijke behandeling door haar vader en haar oudste broer bij een eventuele terugkeer naar Marokko niet aan, noch heeft zij haar beweerde vrees voor haar schoonfamilie in Marokko aannemelijk gemaakt.

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geenszins aantoonde een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zo is de opmerking als zou de *protection officer* bij het CGVS vooringenomen geweest zijn, niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoekster daartoe aanvoert, namelijk dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de *protection officer* aangeeft dat zij tijdens haar onderhoud voortdurend huilt, *“aangevend dat haar tranen niet oprecht zijn”*, en dat dit toelaat een zekere partijdigheid in hoofde van de *protection officer* te overwegen, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* tijdens het onderhoud enkel nota nam van de emoties van verzoekster. Hieruit kan bezwaarlijk enige partijdigheid worden vastgesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat de *protection officer* rekening heeft gehouden met de gemoedstoestand van verzoekster; dat hij zich er bij aanvang van het onderhoud van vergewiste dat verzoekster zich op haar gemak voelde; en dat hij verzoekster uitdrukkelijk meedeelde dat zij altijd om een pauze kon vragen of eventuele problemen kon melden (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 2):

“(AZ weent.) Ik zie dat u geëmotioneerd bent, wilt u iets zeggen? Het is allemaal maar als ik ga beginnen met praten, of als ik praat over mijn verleden, dan ben ik heel emotioneel. Zo ben ik.

OK. Er is een pauze voorzien, als u pauze wilt, dan zegt u het maar.

(...)

Het is belangrijk dat u zich op uw gemak voelt, ok als we starten? Ja. Moest er iets zijn, dan mag u dat altijd aangeven. OK”

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat, zoals in de verweernota op correcte wijze wordt aangegeven, verzoekster uitgebreid werd gehoord over haar voorgehouden vrees voor vervolging en kan verder blijken dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoekster de mogelijkheid te bieden haar relaas uitgebreid toe te lichten en haar verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Op het einde van het onderhoud hebben verzoekster en haar advocaat bovendien de gelegenheid gekregen om bijkomende opmerkingen te maken, maar zij hebben geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het onderhoud en/of de uitwisseling tussen de *protection officer* en verzoekster (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Voor het eerst worden er in het verzoekschrift opmerkingen geformuleerd over het verloop van het onderhoud.

Verzoekster houdt voorts voor dat de commissaris-generaal de door haar neergelegde documenten, met name het PV van de politie, stukken betreffende de situatie van vrouwen in Marokko en een attest van het CVFE, niet in aanmerking zou hebben genomen. Verzoekster kan echter niet worden bijgetreden. De commissaris-generaal heeft deze documenten immers expliciet vermeld in de bestreden beslissing en hij heeft tevens uitdrukkelijk uiteengezet dat ze niet van die aard zijn dat ze de vaststellingen van de bestreden beslissing in positieve zin kunnen ombuigen.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat het CGVS niet betwist dat verzoekster in België het slachtoffer was van huiselijk en psychisch geweld, zoals gestaafd door het door verzoekster neergelegde proces-verbaal van de politie van 25 september 2017 en zoals blijkt uit de medische en psychologische attesten, doch dit toont verzoeksters vrees in geval van een terugkeer naar Marokko niet aan. Wat betreft de door verzoekster neergelegde medische en psychologische attesten wordt in de bestreden beslissing voorts terecht verwezen naar de procedure tot medische regularisatie 9ter. De door verzoekster ingeroepen medische problemen op zich houden immers geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure, wat zij blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier ook gedaan heeft.

Daar waar verzoekster verwijst naar de door haar neergelegde stukken aangaande de situatie van vrouwen in Marokko inzake gedwongen huwelijken, gescheiden vrouwen, hun rechten en het gedrag van de Marokkaanse autoriteiten jegens hen, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekster niet heeft kunnen overtuigen in haar beweerde precaire thuissituatie. De Raad verduidelijkt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Marokko voor vrouwen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft, nu uit wat volgt zal blijken dat verzoekster niet kan overtuigen in de door haar beweerde precaire thuissituatie.

In de bestreden beslissing wordt er vooreerst correct op gewezen dat zij de kans kreeg om buitenshuis te studeren en niet één maar twee opleidingen te volgen. Met haar betoog dat zij geen goede leerling was en dat zij deze opleidingen volgde opdat zij "een perfecte huisvrouw" zou zijn, komt zij niet verder dan het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS afgelegde verklaringen en ontkracht zij de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing niet. Deze luidt als volgt: *"Het CGVS vindt deze vaststelling, dat u na het secundair onderwijs de kans kreeg om verdere opleidingen te volgen, niet verenigbaar met uw bewering op dermate wijze onderdrukt te zijn geweest. Het feit dat u na het behalen van uw eerste opleiding, ook nog een tweede opleiding kon volgen, strookt niet met het beeld dat u schetst dat u binnen diende te blijven en op dermate wijze, als vrouw, onderdrukt werd. Het feit dat u zich buitenshuis mocht begeven is een blijk van vrijheid die aan u werd gegeven. Uw uitleg dat deze opleidingen tot doel hadden u voor te bereiden op uw eigen huishouden houdt geen steek. Beide opleidingen houden immers een welbepaalde specialisatie in die bijdraagt tot uw verdere ontwikkeling. Het gaat hier dus niet louter en alleen om uzelf, aldus uw verklaringen, voor te bereiden op uw eigen huishouden. Het feit dat u na de secundaire school de kans kreeg om deze twee inhoudelijk zeer specifieke opleidingen te volgen, relativeert in sterke mate de door u beweerde onderdrukking."*

Daarnaast wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekster nooit pogingen ondernomen heeft om aan haar voorgehouden precaire thuissituatie in Marokko te ontkomen. Verzoekster werpt op dat het CGVS haar mogelijkheden om haar rechten te doen gelden in de Marokkaanse samenleving niet heeft onderzocht en wijst er in haar verzoekschrift op dat zij een zwak niveau van onderricht had en zij minderjarig was. Zoals echter ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, studeerde verzoekster buitenshuis (volgens haar verklaringen zelfs in Casablanca: verklaring DVZ stuk 11, vraag 11), deden er zich momenten voor dat haar vader haar niet kon ophalen aan de school doordat hij te laat was door zijn werk en ook haar oudste broer studeerde nog. Gezien deze door verzoekster geschilderde gang van

zaken kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er zich, moest zij dit hebben gewild, gelegenheden hebben voorgedaan waarbij zij aan het gezag van haar vader en broer zou hebben kunnen ontsnappen. Er kan van verzoekster verwacht worden, indien zij thuis op dermate wijze problemen ondervond, dat zij dan ook naar een effectieve oplossing gezocht zou hebben om aan de door haar beweerde druk te ontkomen, wat evenwel nergens uit haar verklaringen blijkt. Verder merkt de bestreden beslissing terecht het volgende op: *“Ook blijkt op basis van uw verklaringen dat u naar België kwam om uw echtgenoot te volgen en deze vaststelling doet vragen rijzen over uw beweringen aangaande uw preciaire situatie daar u Marokko verliet op basis van uw huwelijk en niet omwille van de door u beweerde problemen die u ervaarde met uw familie. Bovendien geeft u aan dat uw ouders in juli 2015 (voordat er sprake was van uw echtgenoot) een toeristisch visum aanvroegen om samen met u en uw zus op vakantie naar Frankrijk te gaan (CGVS p. 3, 6). Ook deze vaststelling strookt niet met het door u beweerde beeld van onderdrukking. Het feit dat ze met u wilden reizen, blijkt dat ze over een open blik beschikten. Uw verklaring dat ze niet wilden dat hun dochters alleen bleven (CGVS p.6), doet hieraan geen afbreuk.”* Verzoekster gaat hier in haar verzoekschrift niet op in.

In de bestreden beslissing wordt voorts correct opgemerkt dat het feit dat verzoekster beroep deed op haar ouders toen zij zich in België in moeilijkheden bevond, niet verenigbaar is met het beeld dat verzoekster over hen schetst. Zij geeft aan dat zij de gedurende twee jaar door de hel gegaan is en geen andere mogelijkheden zag dan haar ouders te contacteren, doch dat verzoekster zich *net tot die personen* zou richten van wie zij beweert dat ze verantwoordelijk zijn voor haar problemen is niet geloofwaardig en komt niet overeen met het beeld dat zij schetst van haar ouders. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen dat haar vader en moeder de gehele tijd betrokken waren in het zoeken naar een oplossing (notities persoonlijk onderhoud 26 maart 2018, p.10-12). De houding van verzoeksters ouders toont betrokkenheid in haar probleem en een bijdrage tot het zoeken en vinden van een oplossing hier in België. In het proces-verbaal van 25 september 2017 die verzoekster neerlegde ter staving van de problemen die zij kende met haar echtgenoot, liet verzoekster betreffende haar thuissituatie in Marokko zelfs optekenen dat *“We leefden allemaal samen zonder problemen”*.

Waar verzoekster opwerpt dat het CGVS geen vragen stelde betreffende de wijze waarop zij in de gezinswoning leefde noch inzake de precieze aard van haar relaties binnen het gezin en derhalve niet overgegaan is tot een objectieve analyse van het intrafamiliaal geweld die zij ondergaan heeft, kan zij allerminst worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal verzoeksters verzoek op individuele wijze heeft onderzocht waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekster. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder blijken dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoekster de mogelijkheid te bieden haar relaas uitgebreid toe te lichten en haar verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Dient er overigens op te worden gewezen dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”, zodat niet kan worden begrepen waarom zij hekelte dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden. Verzoekster verklaarde op het einde van het persoonlijk daarenboven dat zij alle relevante elementen in verband met haar problemen heeft kunnen vermelden en had verder niets toe te voegen (notities persoonlijk onderhoud 26 maart 2018, p. 13).

De bestreden beslissing stelt nog dat verzoekster haar vrees voor de familie van haar echtgenoot pas vermeld heeft nadat haar tot driemaal toe gevraagd werd of er nog redenen zijn waarom zij niet kan terugkeren naar Marokko. Verzoekster betwist dit en verwijst naar pagina 9 in de notities van het persoonlijk onderhoud om aan te tonen dat zij wel spontaan over haar schoonfamilie begon te praten. De Raad leest op voormelde pagina het volgende:

“(…)Ik ga u nu het woord laten zodat u me kan vertellen om welke reden u asiel aanvraagt. Ik weet dat hier in België is. CVFE me gezegd, ze zagen mijn situatie, uw situatie hier in België wordt beschouwd als slachtoffer, het land heeft rechten en bescherming naar zwakke mensen toe. Ik weet ook dat er een Dublin is tussen de twee landen, over de overeenkomst, over mensen die politiek vluchteling zijn en mensen die het niet goed hebben, die asiel aanvragen. **Waarom kan u niet terugkeren naar Marokko?** Ik weet als ik terug ga, gaan ze me dwingen om uit te huwelijk en op te sluiten in huis. Zelfs in Oujda, kan ik niet terug. Ik weet als ik terugga, ga ik iets met mezelf doen. Daarom ben ik tot jullie gekomen, om steun te krijgen. Dat jullie die persoon, bestraffen wat hij me allemaal heeft aangedaan. Ik voel me nu als een klein kind dat buiten speelt, en mishandeld werd en nu tot moeder gekomen is om haar te bescherming. **U mag me vertellen om welke reden u niet kan terugkeren naar Marokko. Het is zo eigenlijk, als ik terug ga, gaan ze me uithuwelijken, daar wordt een gescheiden vrouw mishandeld.**

*Toen sloten ze me al op, toen ik maagd was, laat staan als ik terugkeer als gescheiden. Ik heb niets te zeggen, het is mijn vader die alles beslist. Als ik terug ga, dan zal ik zelfmoord plegen, dan zal ik me iets aandoen. (begint nog harder te wenen) **Zijn er nog redenen om welke u niet kan terugkeren naar Marokko?** Ik heb ook schrik van zijn familie, hij heeft veel familie hier en veel in Marokko. Zeker als ze weten als ik weggelopen ben, en mijn rechten aangevraagd heb. Ze gaan dat niet willen omdat het hun broer is, als ik met hun broer was, waren ze mij altijd aan het dreigen.(...)"*

Verzoeksters verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Daar verzoekster pas nadat haar tot driemaal toe gevraagd werd of er nog redenen zijn waarom zij niet kan terugkeren, relativeert dit haar vrees. De bestreden beslissing vervolgt daarenboven dat verzoekster niet verder komt dan loutere hypothesen die zij op geen enkele manier kan staven. Ook in het verzoekschrift brengt zij geen concrete en objectieve elementen bij die deze voorgehouden vrees voor de familie van haar echtgenoot vermogen aan te tonen.

Wat betreft de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat niet kan worden ingezien hoe het feit dat zij zo lang wachtte om asiel aan te vragen terwijl zij reeds sinds twee jaar in België is, een schaduw werpt op haar verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat deze motivering nergens terug te vinden is in de bestreden beslissing en dan ook geen weigeringsgrond uitmaakt. Verzoeksters betoog dienaangaande mist elke feitelijke grondslag.

Verzoekster voert verder, onder verwijzing naar de algemene situatie, een algemeen betoog rond de positie van (gescheiden) vrouwen in Marokko, doch gaat voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij in geval van een terugkeer naar Marokko niet (meer) bij haar familie terecht zou kunnen gelet op haar weinig overtuigende verklaringen dienaangaande. Verzoekster komt niet verder dan loutere hypothesen en veronderstellingen dat zij als gescheiden vrouw in een precaire situatie zal belanden. De verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie van vrouwen in Marokko, wijzigt niets aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke vermits zij zich beperkt tot de verwijzing naar algemene rapporten.

Tot slot benadrukt de Raad dat het door verzoekster geciteerde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een individuele geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

2.6.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Marokko.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift nog naar het medisch attest dat zij eerder tijdens deze procedure heeft neergelegd ter staving van de eerste poging tot gedwongen huwelijk, doch uit dit attest, dat overigens een loutere kopie betreft dat wegens knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is, blijkt enkel dat verzoekster in 2014 is opgenomen voor een hysterische crisis ten gevolge van een familiaal probleem. Nergens echter wordt er gewag gemaakt van een poging tot gedwongen huwelijk waardoor dit attest bezwaarlijk ter ondersteuning van het door verzoekster voorgehouden gedwongen huwelijk en huiselijk geweld, temeer haar relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig kan worden beschouwd.

De bij aanvullende nota gevoegde documenten vermogen evenmin een ander licht te werpen op voorgaande overwegingen. Verzoeksters echtscheiding noch haar psychologische problemen worden immers in twijfel getrokken. Deze elementen tonen echter verzoeksters vrees met betrekking tot een eventuele terugkeer naar Marokko niet aan.

2.6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan haar vluchtmotieven, dient er geen onderzoek te worden gevoerd naar de in Marokko voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming kan leiden.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS